

Tự truyện
Chủ đề: LÍNH
Tác giả: Bạch Hồ

MÀU ÁO HOA RỪNG

Thân tặng các Thiên Thần Mũ Đỏ, Mũ Nâu, Mũ Xanh nói chung

*Phải Anh là áo rằn ri
Ra đi nào biết mấy trắng mới về*

Sau trận tấn công “Mùa Hè Đỏ Lửa” năm 1972 của quân cộng sản Bắc Việt, chính quyền VNCH ban hành lệnh tổng động viên. Năm đó tất cả các trường đại học trên khắp miền Nam đều đóng cửa cho đến khi có lệnh mới, nhiều phân khoa mở kỳ thi cuối năm gấp để một số sinh viên khỏi phải nhập ngũ. Tôi được đưa vào trường Bộ binh Thủ Đức, theo học khóa 6/72, một số đồng bạn bè đi trước đã theo học các khóa 3, 4, 5/72. Kể từ khi các sinh viên trình diện nhập ngũ, trường Bộ binh nhận vào liên tục, cứ hai tuần vào một khóa, cho đến khóa tôi là khóa chót chỉ có hơn 400 sinh viên sĩ quan, trong đó có một số kỹ sư và giáo chức.

Lúc đó tôi chưa có gia đình, mới có người yêu nên thường viết thư và... rất mong thư. Chuyện bí mật từ từ đổ bể ra, mới đầu mấy thằng bạn thân còn tìm cách “phá thói”, chọc quê. Sau đó mỗi lần tôi viết thư cả bọn xúm lại “gà” cho tôi, có đưa làm “thầy dùi” cho ý kiến... “Sao mày không gửi cho nàng một tấm ảnh?... Tao thấy mày có nét huynh trưởng lắm!” Nghe cũng êm tai, bạn bè bảo sao tôi làm vậy... thế mới chết! Nhận được thư hỏi âm tôi vội vàng lên vào phòng vệ sinh làm thủ tục đọc thư... phải đọc trong ngày mới thấm, thư tình của nàng chắc phải thơm! Lời lẽ trong thư có vẻ vui, nàng đã nhận được

ảnh... mắt tôi mở to ra nơi hàng chữ “Sao mà trông anh giống Babylac quá vậy! Hỏi đó anh uống Guigoz có nhiều không?” Đọc đến lần thứ ba cho chắc ăn, khỏi quên, tôi tức tốc quay trở lại phòng nghĩ thầm trong bụng... Cũng tại mấy thằng bạn cho ý kiến tai hại! Thật là bậy bạ! Lúc ra trường tôi phải làm một chuyện gì ghê gớm... để cho nàng biết tay, không dám coi thường thôi nữa.

– Khi gần ra trường, mấy thằng bạn thân Hải, Hùng, Thanh tình nguyện về Nhảy Dù, rủ tôi đi theo. Ê Hiếu! Đi Nhảy Dù với tụi tao... Đội beret đỏ cho nó oai.

– Tao chọn Biệt Động Quân!

Mấy đứa còn làm bộ thương hại:

– BĐQ phải học khóa Sinh Lầy cực lắm!

Tôi chưa biết trả lời sao thì thằng Hưng đã chen vào.

– Thằng Hiếu định làm Cọp...! Tụi bay cứ rủ nhau đi Nhảy Dù, thế nào cũng có ngày ngã vỡ mặt hết cả đám.

Bọn tôi bốn mươi người được Phòng 3 BCH/BĐQ gửi ra TTHL/BĐQ Dục Mỹ học khóa 58 “Hành Quân Biệt Động Rừng Núi Sinh Lầy” thường gọi là Rừng Núi Sinh Lầy hay Sinh Lầy vì trong thời gian huấn luyện, cực nhất là lúc đi học ở căn cứ đồng lầy. Trong ngày khai giảng, huấn luyện viên hù khóa sinh “Khi nào các bạn đen bằng bức tượng đồng đen người lính BĐQ trước cổng, khi đó là lúc sắp mãn khóa. Trong khóa này không có ngày Thứ Bảy, Chủ Nhật, các bạn phải học tối thiểu 12 giờ mỗi ngày, và đặc biệt về kỹ thuật tác chiến ban đêm...”

Thực vậy, mỗi ngày thức từ lúc 5 giờ sáng tập thể dục, trong lúc trời vẫn còn tối, TTHL/BĐQ vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Các khóa sinh thuộc hai khóa Viễn Thám và Sinh Lầy đã ba lô, súng đạn trong hàng ngũ chạy rầm rầm qua phố Dục Mỹ ra đến TTHL Lam Sơn, vừa chạy vừa hô to “Ta là Biệt Động... Biệt Động diệt cộng. Sát!” Chẳng biết bà con, những người buôn bán nơi phố Dục Mỹ có ngủ được hay không? Có điều tôi dám chắc là họ không cần phải có đồng hồ báo thức ở trong nhà.

Thêm một điều nữa là các khóa sinh thường có tật đêm lui... Còn lại 41 ngày... Còn lại 40 ngày, v.v. Khóa huấn luyện chia làm hai giai đoạn rõ rệt. Giai đoạn một, 21 ngày phần “Căn bản Biệt Động Quân”, học từ sáng cho đến 10 giờ đêm trở về TTHL. Giai đoạn hai là phần “Đi căn cứ”, các khóa sinh sẽ được huấn luyện về kỹ thuật tác chiến qua ba căn cứ Rừng, Núi và cuối cùng là căn cứ Đồng Lầy.

Ngày thứ 21, trong ngày cuối của giai đoạn căn bản, khóa sinh được huấn luyện về “Mưu sinh, Thoát hiểm và Đào tẩu”. Để thêm phần quan trọng, sĩ quan huấn luyện “nờ” tụi tôi “Các anh mặc bộ đồ rằn ri, bị Việt cộng bắt được... Có quỳ xuống lạy... tụi nó cũng để cho một viên vào đầu!” Xui hôm đó trời mưa to, cả khóa bị mưa ướt như chuột, chiếc ba lô dường như có bỏ thêm đồng vào chứ không phải chỉ có đạn (khóa Sinh Lầy, Viễn Thám đem theo đạn thật vì phải lội rất xa, ra khỏi vòng đai an ninh của huấn khu Dục Mỹ... biết đâu gặp mấy anh du kích bắt tử). Đến 6 giờ chiều cả bọn kéo nhau ra dưới chân núi Đeo, chia toán 4 người và được lệnh vượt núi trở về điểm tập trung ở phía bên kia. Bốn người trong tổ vừa chạy lên núi vừa đếm số để khỏi lạc nhau (toán nào cũng chạy, chạy thực sự vì nếu để trời tối sẽ không thấy đường leo núi). Lên được lưng chừng thì trời tối, bọn tôi phải dò dẫm tìm đường mòn dẫn lên đỉnh núi. Phải mất một tiếng đồng hồ nữa mới lên tới đỉnh, cả toán đồng ý ngồi nghỉ chút rồi tìm đường đi xuống. Trời tối đen như mực sau trận mưa hồi chiều, tôi cởi chiếc ba lô ra cho nhẹ tầm thân, thâm nghĩ... Trường Bộ binh Thủ Đức quả là thiên đường so với TTHL/BĐQ này, bây giờ cho phép tôi chạy bộ về lại trường Thủ Đức chắc tôi cũng làm ngay. Mà không phải chỉ riêng tôi mơ ước, có lẽ cả đám... những cựu SVSQ mà tôi nào cũng đi câu lạc bộ uống cà phê, tán dóc.

Căn cứ Đồng Lầy, ra đến đây tôi làm đúng theo lời dặn của các bậc tiền bối học khóa trước, lôi trong ba lô ra một bộ quần áo mới mặc vào, còn bộ cũ giờ đã tả tơi, tìm một bụi cây nào đó ven rừng gói lại làm kỷ niệm. Giày MAP, ba lô cũng rách, rắng lét cho tới ngày mãn khóa. Thực vậy, 21 ngày qua, tụi tôi không có thì giờ tắm rửa, đánh răng, rửa mặt. Mỗi khi di chuyển qua một dòng suối, ai cũng lội xuống rửa mặt, kỳ cọ vội vàng rồi

đi tiếp. Hèn chi mấy em ngoài phổ Dục Mỹ nói rằng quen với mấy ông BĐQ chẳng khác chi giây với hủi (cùi), lấy BĐQ có khác nào trao duyên làm tướng cướp. Câu này, hồi mới lập gia đình, bà xã thỉnh thoảng có lập lại cho tôi nghe, bây giờ thì... Chán quá rồi, mà cũng đã hết thuốc chữa.

Tại căn cứ Đồng Lầy, ngoài những môn học như ở căn cứ Rừng, Núi về kỹ thuật xâm nhập căn cứ vùng hành quân, phục kích, phản phục kích, đột kích lúc rạng đông, đi phương giác đêm, tấn công đêm. Khóa sinh còn được huấn luyện thêm về cách sử dụng xuống cao su, chiếc xuống này coi vậy chứ nặng... ngàn cân, đầu phải giỡn. Hôm thực tập đi phương giác đêm, khi toán của tôi ra đến quốc lộ 21 (từ Ninh Hòa đi Ban Mê Thuột), quần áo ướt sũng, lúc đó đã quá 12 giờ đêm, không cần phải cho phép, cả toán nằm ngã lưng lên ba lô ngủ một giấc cho đến khi tiếng còi tập họp réo lên. Ở căn cứ Sinh, tụi tôi được ngủ nhiều lắm là 5 tiếng đồng hồ mỗi đêm. Sau khi về đến căn cứ phải chùi súng, canh gác... một người phạm lỗi, cả trung đội khóa sinh bị đem đi nhúng nước có lúc 2, 3 giờ sáng (căn cứ Sinh Lầy gọi là “hít nước” chứ không phải là “hít đất”).

Ngày mãn khóa học tụi tôi đưa nào cũng đen ra, người nào trông cũng gió sương, gầy hơn nhưng bên trong là một khối thép đã rèn luyện xong. Về đến Sài Gòn trong bộ đồ “hoa rừng” mới, beret nâu mới, giày mới, vào đến trong nhà, người nhà mới nhận ra. TTHL/BĐQ Dục Mỹ đã lột xác thư sinh của tôi để trở thành một người chiến binh thực sự. Tụi tôi sau khi trở về trình diện BCH/BĐQ được 48 giờ phép, sau đó được đưa ra các Tiểu đoàn BĐQ đang hành quân trên bốn quân khu để thực tập. Phải đi qua hai tiểu đoàn trước khi nhận đơn vị mới để trở thành một trung đội trưởng. Thời gian nhưng lụa đã qua, 48 giờ phép sẽ trôi qua nhanh, chiều hôm đó tôi đến thăm nàng. Trên đường về tôi ngẫm nghĩ... bây giờ nhìn thấy tôi trong bộ quân phục tác chiến “ác liệt” thì thế nào nàng cũng “rét”! Quả nhiên...

– Ủa! Anh về hồi nào vậy? Sao không viết thư cho em biết trước?

– Anh mới về tới. (BDQ chuyên môn đánh đêm... ngu gì báo tin trước!)

– Sao anh mặc đồ gì... ghê vậy! Bộ anh định... dọa ai đây? Eo oi! Ai mà dám ngồi gần anh!

* * *

Đó là chuyện Mầu Áo Hoa Rừng năm xưa. Bây giờ thì tôi đã... thám đôn. Thịnh thoảng kiếm được có đề đi uống cà phê, tán dóc với mấy ông bạn, bà con tưởng tôi ngon lành, vẫn còn phong độ.

– Chà BDQ đi đâu một mình thế? Bánh ghê!

– Bánh mẹ gì! Thịnh thoảng mới được vợ dúi cho một ít tiền...!

Sợ bạn bè, anh em chê cười tôi vẫn phải dấu là chút nữa đây, khi về nhà tôi phải đưa vợ đi chợ, dọn dẹp nhà cửa, hút bụi, đổ rác, giặt hai giỏ quần áo to tướng...

Thịnh thoảng lờ trốn đi nhậu với bạn bè về khuya. Vừa vào tới nhà tôi đã bị lãnh chương tới tấp... toàn là những câu mà tôi đã phải nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. “Tôi vô phúc mới vớ phải anh! Đàn ông gì mà cuối tuần nào cũng tụ họp, nhậu nhẹt...” Có lẽ nàng coi chuyện lấy tôi là làm việc phúc đức, công quả, từ thiện... và còn tai hại hơn nữa là còn học lại với mấy người bạn của nàng, với phía bên gia đình tôi. Điều tốt về tôi nàng hay quên hay cố tình quên rằng mặc dầu đi lính nhưng tôi đã lên trên đại học trước nàng hai niên... Chứ đâu phải dốt, mà bây giờ sang đây tôi đã chịu khó đi học lại và đã có bằng cấp cao hơn nàng.

Người ta thường nói “Đẹp trai không bằng nói dai... Nói dai không bằng mặt chì!” Tuy nhiên tất cả vẫn thua thằng “liều mạng”. Binh chủng BDQ đã tập cho tôi tính liều mạng...

Sấn có dăm ba chai bia ở trong người, tôi cũng... hết ngán nàng. Cứ tỉnh bơ như người Hà Nội, giả câm, giả điếc lên sa lông nằm, từ từ tụt đôi giày ra... ngả người làm một giấc cho đến sáng.

“... *Ta Biệt Động Quân danh lừng bốn phương... Biệt Động Quân SÁT!*”

Bạch Hổ

Nguồn: Internet eMail by Lien Ngo chuyển